

have Understøttelse. Nej, det er ikke Grunden. Jeg antager overhovedet, at det laa uden for Forudsætningen for denne Bevilling, at den skulde anvendes til Honorarer for nogle, der vare beskæftigede ved Gendarmerikorpslet, naar dette var ophævet, enten disse hed Oberstløjtnant la Cour eller Kaptein Krøssing; det strider i det hele taget mod de Forudsætninger, under hvilke denne Bevilling blev givet; ganske vist maatte ikke mod Forudsætningen hos den ærede Ordfører eller hos mange ærede Medlemmer i dette høje Ting, men jeg er vis paa, at det strider mod Forudsætningen i det andet Ting lige saa meget, som det f. Eks. vilde stride mod Forudsætningen for en Bevilling, der blev givet f. Eks. til elektrisk Belysning, om den mulig blev anvendt til Gladstaksefortet eller et andet provisorisk Fort.

Maas jeg ikke lige over for den højtæredede Justitsminister bemærke, at ved de Punkter, hvor der er Uenighed mellem Fler-tallet og Mindretallet om visse Udgifter, er det jo kun rent formelle Spørgsmaal, der versere her for Øjeblikket; i Realiteten have vi jo ikke noget imod Udgiftsposterne. Saaledes ogsaa med Hensyn til Udgifterne til Trykning af Advokaternes Ekstrakter. Man anser jo ikke her over, at der er medgaaet 19,000 Kr. hertil, endskønt der kun er en Bevilling paa 10,000 Kr. For saa vidt kunne vi altsaa godt være enige. Jeg tror derimod at Forholdet er det, at det staar Rigsdagen og da navnlig Statsrevisorerne og Finansudvalget fuldstændig frit for at forlange Oplysninger om, hvorledes det kan gaa til, at naar der er bevilget en Sum af 10,000 Kr., at det saa kan blive til 19,000 Kr., og det staar den ærede Justitsminister frit for at forlange Oplysninger derom af Højesterets Justitiarius. En anden Sag er, om det er rigtigt at anvende saa meget dertil. Dertil vil jeg sige som min Erfaring, at i sin Tid blev der af daværende Justitiarius bogtet meget nøje paa, at der ikke blev trykt mere end højst nødvendigt. Jeg tror nok, at der i de senere Aar trykkes adskilligt mere, fordi det i høj Grad letter og fremmer Sagernes Behandling, og det er vist derfor fuldt ud forjvarligt. Men jeg haaber, at den højtæredede Justitsminister, naar han lægger Budgettet for det kommende Aar, vil have in mente, at Udgifterne

til Advokaternes Ekstrakter i det Aar 1894—95 løb op til 19,000 Kr., medens han kun havde faaet en Bevilling paa 10,000 Kr.

Jeg tror ikke, at den ærede Finansminister, selv om han kan paavise, at der paa denne Konto for ministerielle og Kontorudgifter er afholdt Udgifter til en Videnstabsmand — oven i Købet en Embedsmand under Finansministeriet — for at repræsentere Danmark paa en Kongres i Rom eller lignende Udgifter, deraf kan slutte, at ethvert Ministerium af en Konto som denne: Kontorudgifter, der rummer Udgifter til Trykning, Bogbinderarbejde, Papir m. m., skal have Lov til at bevilge Penge til en Mand for at rejse ud og samle Oplysninger til et videnskabeligt Værk, som han udgiver. Skulde den højtæredede Kirke- og Undervisningsminister f. Eks. ogsaa have en saadan Frihed, endte det med, at Halvdelen af Universitetets Professorer laa paa Rejse hele Aaret rundt; idet de jo saa kunde faa Pengene bevilgede paa en eller anden Konto, hvor der var Penge tilovers. Jeg tror, vi skulle holde paa, at naar der er Tale om Rejseudgifter, skulle de være bevilgede til Rejseudgifter og ikke til Kontorudgifter.

Den højtæredede Finansminister oplyste, at der var faldet en Hof- og Stadsretsdømmen den 8de Juni 1895, hvorved Oberstløjtnant la Cour havde faaet Dom over Finansministeriet for, at det skulde betale ham Rente-penge, og at den højtæredede Finansminister ikke havde fundet sig foranlediget til at appellere denne Sag, idet han fandt, at Hof- og Stadsrettens Dom var velbegrundet. Ja, dertil vil jeg blot sige, at det kommer noget an paa, hvorledes denne Sag blev procederet. Den blev vistnok ikke procederet ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende. Den højtæredede Finansminister har vistnok ikke ladet sin Sagsfører gøre gældende under Sagen, at Gendarmeriloven var en Ulovlighed. Finansministeren har vistnok ikke instrueret sin Sagsfører derom, og denne har ikke gjort det gældende. Det er muligt, at hvis den højtæredede Finansminister havde ladet møde ved en Sagsfører, der havde hylbet Oppositionens Anskuelse, man da havde faaet et andet Resultat. At den højtæredede Finansminister har fundet sig tilfreds med Hof- og Stadsretsdømmen, er vel blandt andet af den Grund, at Hof- og